

ЧУДОМИР НАВИЦІ

chitanka.info

Кой както е навикнал, да ти кажа, тъй си я кара! Чичо Добри Ингилизът например си има обичай, както стои прав на пангаря през време на черковната служба, да си подремва. Илийката — певецът — пък, хем си пее, значи, хем постоянно си подига с лявата ръка панталона да не падне, а дядо Кольо клисарят спре ли се на едно място, вади чекийката си и почва да си стърже ноктите.

Навици, просто навици, и нищо друго! Всеки ги има, всеки си ги носи и в делник, и в празник и не е нещо за осъждане, щом не пречи на работата. Поп Костадин пък, инак добър и кротък човечец, на никого освен на попадията ръка не е дигнал — какъвто си е чевръст във всичко, хем служи, хем молитви чете, а в същото време и приказва с околните, кара се и още много други работи върши.

Домъкне се в съботен ден, да кажем, на гробищата, увит в шал, с два чифта чорапи на краката, с червен загорски пояс под расото и топла тухличка отзад на кръста; пристигне, значи, спре се да отстоява на някой гроб, изругае през нос най-напред живите наоколо, после умрелите, размята кадилницата и почне:

— Е-е-е-ще м-о-олимпсааа успокоение души усо-о-оопших раб божи-их...

Прекъсне след това изведнъж и се развика на женорята:

— Къде ви е виното за преливане? Къде ви са свещите? Къде ви са нещата, а? Заплеси! Диванета!... Панайот, Станка, Пенка, Пенчо, Енчо, Тоота, Тодора, Симо, Димо, Димчо, Косьо, Досьо, Кали-о-опааа!...

Изреди мъртвите и веднага пак:

— Ха де! Ха де! Подавай! Подавай жито ли е там, какви ципури е, че време нямам! Не зяпай!

... В месте зла-а-а-чне, в месте по-ко-ой-ние отнюду-у-уже отбежи всякая болезн, печал и воздихааниеее...

И както си каканиже, без да довърши, тръгне подир някоя друга жена. Върви си, значи, пее си, па току запита:

— Далече ли е гробът?

— Че не е много далече, отче — хе там е, на другия край.

Попът я изгледа изниско и прецеди пак през зъби:

— Опустял, та се невидял!... Вее-е-еч-ная па-а-мят, ве-е-ечная, па-а... Чунким не те зная, че нямаш и два лева да платиш, ами — на

другия край чак!... Кираджийски кон! Хама-л я! Пфу!... Па-а-а-мя-а-ат, ве-е-чная па-а-амят...

Стигне до гроба, поуспокои се уж малко, подхване кротко и проточено:

— В блаже-е-е-ном и в-е-е-чний поко-о-ой...

И пак го наскочат:

— Хубав покой! Не ще приказки! Буренясал, неочистен, кандилото пълно с мухи!

... Подаж, господи, души усоопшим рабом твоим: Рачо, Тачо, Бона, Кона... Казвай по-нататък покойните, че съм ти изгубил книжката! Казвай!

Жената почне да нарежда, да се запъва, а той, без да ги повтаря, за по-бързо кара с нея заедно:

— Ве-е-чная паамят, ве-е-чная па-а-мят, ве-е-чная па-а-мя-а-а-т.

И топло да е времето, и добре да е разположен, и вкъщи да го повикаш вода да ти свети — все си е същият: хем си пее, хем си приказва за други работи, хем мърмори нещо сърдито:

— Спаси, го-о-споди, люди твоя... Цонковице, колко кила ви излезе свинята?

— Сто и девет, дядо попе!

— Харно, харно... И благослови достойние твое... Ами какво направихте рибиците?

— Осолихме ги.

— Хубави трици сте изровили!... А квартиранти имате ли в горните стаи?

— Имаме, дядо попе! Двете учителки живеят тази година у дома.

— Харно, харно! Върви ви на вас! Нареждате я... Побе-е-еди благоверному царю нашему... Цанко ще си дойде ли за празниците?

— Че дано го пуснат.

— Ще го пуснат, ще го пуснат... Ама рибиците, дето, таквози... сте ги осолили... царю нашему Бори-и-и-су...

Жената в тоя момент ще се наведе да пусне някоя пара в менчето, той ще ѝ пресрещне ръката и ще рече:

— Не там, не там! В ръката ми ги дай, да видя с очите си какво ви се е откъснало от сърце! В менчето все стотинки пуцат! Зная ви аз

вас... На сопотивния да-а-руя-аа...

В старата черква „Света Петка“, дето служи поп Костадин, има и хор. Хубаво си пее хорът, чисто, сладко и редовно си пее, ама нали светиня му не обича чистото и редовното! Кога иска, обажда се и подава на диригента, а кога му скимне — млъкне и не ще, та не ще! Един ден например, като обикалял църквата през време на пренос, мярнало му се нещо отвън на пътя. Изкарал преноса набързо, мръднал се в олтара, хорът изпял „Яко да царя“ и зачакал да се обади попът, за да продължи по-нататък. Хубаво, ама попът не се обажда. Изпял хорът още веднъж същото, още веднъж — няма, та няма. Почукал диригентът с пръчка, изкашлял се силно, дал тон — пак нищо! Минали се пет минути, десет се минали, не знае човекът какво да прави. Пратил тогава едно момче от хористите да иде в олтара да види да не му е прилошало нещо. Отишло момчето, гледа — няма нито поп, ни дявол. Пошушнало на клисаря и тръгнали двамата да го търсят. Тук поп, там поп, кога излезли отвън на улицата — ето ти попа. Цял-целеничък, с одеждите, с требника, заловил един селянин за ръката, друсая, друсая на скъсване и спазарява една мисирка.

— А бе, отче — рекъл му на ухото клисарят, — а бе литургията... такованка, се прекъсна и хорът не знае какво да пее...

— Уууу! Аха! Ама свършиха ли? Че много бързат бе! Много бързат!

Скъсал пазарлъка набързо, подал на клисаря мисирката, връцнал се назад и заканеркал още от вратата:

— Изпо-о-олним утриную молитву наше господа-е-ви-и-и...

— Го-о-о-споди по-о-о-ми-луй... — подхванал отново хорът и божествената служба продължила.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.